

РЕШЕНИЕ

№ 36280

гр. София, 05.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 21.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **6155** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба на С. К., гражданин на Република Турция, срещу отказ за издаване на виза по заявление от № 25012797 V, издаден от консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция. Жалбоподателят твърди, че отказът е немотивиран, неправилен и незаконосъобразен. Издаден е в противоречие чл. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. Актът е немотивиран. Издаден е чрез попълване на формуляр, но това не освобождава органа от задължението да го мотивира. Липсва изявление относно правното и фактическото основание за издаването му. С това се нарушава и правото на защита. Липсва основание, за да се откаже виза. Същевременно са представени достатъчно доказателства, за да бъде предоставена такава. Ответникът – консулското длъжностно лице при Посолството на Република България в гр. [населено място], Република Турция, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че издаденият отказ е правилен и законосъобразен. Извършени са необходимите процесуални действия, за да се приеме, че следва да се постанови отказ. Има случаи, при които само формално са изпълнени изискванията за виза, но такава не следва да се предостави. Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:
Жалбоподателят е подал заявление за виза, на 7.5.2025 г., видно от представено заявление на турски език. Видно от преписката, към него е приложена декларация за осъществяване на краткосрочна

заетост, както и договор за строителство от 6.3.2025 г., видно от който е поел да полага труд при строително-монтажни работи. Представена е декларация и от работодателя. Представени са и други, непреведени документи, на турски език.

С обжалвания отказ ответникът е обосновал, че целта и условията на планирания престой са необосновани; предоставената информация относно обосновката на целта и условията не е надеждна; има основателни съмнения за намерението да напусне територията на държавата преди изтичането на визата.

Съдът намира, че оспорването е основателно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.1.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 6/13.2.2025 г. на генералния консул към Консулската служба в И..

Същият е издаден в предвидената в закона писмена форма.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съдът приема, че оспореният отказ не отговаря на изискването да е мотивиран – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на законната не отговаря на изискванията за мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено какви са тези основателни съмнения, по какъв начин са възникнали и защо се приема, че Република България ще бъде напусната преди изтичането на виза. Не е налице препращане, нито е представен друг документ, който да може да послужи като мотиви в този случай.

Липсата на конкретни мотиви, свързани с отказа за издаване на виза е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е съгласно константната практика на Върховния административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатите лица да разберат мотивите на засягащия ги негативен акт, респ. да организират защитата си срещу него.

Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни факти, извлечени от доказателствата. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен, а преписката - да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявления за издаване на виза. При новото разглеждане административният орган следва да

съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, като са представени доказателства за такива в размер на 10 лв. Видно от договор за правна защита и съдействие, е бил представляван безплатно от адв. Д. С., поради което разноски следва да се присъдят в негова полза, до минималния размер съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 за възнагражденията за адвокатска работа, както и като съобрази фактическата и правна сложност на делото, следва да се присъди възнаграждение от 500 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на С. К., гражданин на Република Турция, роден на 25.1.1984 г. в [населено място], Република Турция, притежаващ международен паспорт № U 24125185, отказ за издаване на виза по заявление № 25012797 V, издаден от консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, № 25012797 V при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на адв. Д. Б. С., АК-П., сумата от 500 лв. разноски, а на С. К. – 10 лв. разноски за държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.